

DUNCAN SHELLEY

VÁLASZREAKCIÓ

Copyright 2016 © Duncan Shelley – Weith Katalin

A könyv bármely részének sokszorosítása,
akár elektronikus, akár mechanikus úton
– ideértve az információtároló és
–visszakereső rendszereket is
– a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos!
Kivételt képeznek a sajtóértékelés
vagy ajánlás céljára idézett rövid részletek.

ISBN 978-615-5310-30-0

www.brookskiado.hu

www.duncanshelley.com

Kiadó: Brooks Kiadó és Menedzsment Iroda Kft.
Igazgató: Weith Katalin

A látszat az érzékelés tévedése

PROLÓGUS

FEHÉR HÁZ
WASHINGTON DC
Szombat délután, április 3.

Minden perc egy korbácsütés a hátamra: Előre! A percek órákká állnak össze, az órákból napok lesznek, a napokból hetek, majd hónapok, a hónapokból évek és az évekből évtizedek. Így megy ez, az idő felfoghatatlan sebességgel halad, percenként eltelik egy perc, óránként elmúlik egy óra. Ami elmúlt, soha nem tér vissza.

Emlékszem egy éjszakára, kislány voltam még, és a naptár november 4-ét mutatott. Akkor, abban az évben, azon a napon lettem nyolcéves, de ez senkit sem érdekelt. Ültem csendben, egymagamban, a hátsó szobában, szédelegtem az éhségtől, és a hidegtől vacogott a fogam. Valóságos csontkollekció voltam, majd' elfújta a szél. Más se ismertem egész addigi életemben, csak fájdalmat, szégyent és elkeseredést. Kuporogtam a földön, a bolhás, pecsétes fotel mellett, sosemvoltdivat, ócska ruhákban, a hajam mocskos volt és kócos, az arcomat ütések és elvakart csípések sebei borították. Az egész lakás alkoholtól és dohányszagtól bűzlött, csótányok és patkányok vertek tanyát, anyám a másik szobában dolgozott, apám kint üvöltözött az utcán, testvéreim a lépcsőházban verekedtek, a távolban sziréna vijjogott, és lövések hangját hozta a szél. Így ment ez nap mint nap, amióta csak éltem. Emlékszem arra a napra, arra az éjszakára, amikor annyira fáj az élet, hogy majdnem belepusztultam. Tudtam, hogy én nem leszek képes így *élni*, sosem lesz erőm ezt elviselni. Nem volt más választásom: meg kellett álmodnom azt az álmot. Láttam magam, amint felnőtt vagyok, és gazdag, és okos – és fontos. És amit láttam, gyönyörű volt, elandalított az álom szépsége, boldoggá tett, vigaszt nyújtott. Küzdenem kellett érte.

Úgy gondolom, amikor megszületünk, nem életet kapunk, hanem csak időt. Az életet meg kell szerezni. És nem adják ingyen.

Harmincöt évvel ezelőtt, november hónap negyedik napján nagyon csúnya idő volt, esett az eső, az óceán felől viharos erejű szél fújta, és egész New York térdig gázolt a szürke latyakban. Bár semmire sem emlékszem az egészből, úgy képzelem, valamikor a kora délutáni órákban érkeztem meg Manhattanbe Coney Island felől, elrepültem a Battery Park fölött, magam mögött hagytam a Wall Streetet, eljutottam a Madison Square-ig, aztán a Times Square következett, a Central Park tűnt fel, majd a 72. utca, meg a 74., meg a 81., meg a 96., és én még mindig nem álltam meg, szálltam csak szálltam egyenesen előre Manhattan és a világ leghosszabb és legveszedelmesebb útján, és nem tudtam, mi felé tartok. Mert a Broadway átjáró, misztikus híd élet és halál, két világ, két univerzum, két dimenzió között: a legelején, lent délen, a pénzügyi negyedek találjuk, fent északon pedig a Harlem vár minket. Élet és halál. És nagyon nem mindegy, hogy az ember hová születik. Én a Harlembe születtem. De ott sem ám akárhová, hanem Harlem legéjszötétebb gettó részébe, egy mexikói prostituált és egy ismeretlen férfi kislányaként. Azt mondják, amikor a bába három dollár ötvenért kiemelt anyám hasából, én dél felé fordultam – a pénzügyi negyed irányába –, és mint aki rájött, hogy nem állt meg idejében, keserves sírásban törtem ki. Abban a pillanatban tudtam: a pokolba reinkarnálódtam.

Harmincöt éves vagyok, és egész életemben szakadatlanul küzdöttem. Az álmaimért vívtam ádáz csatát, és ahogyan visszaemlékszem, szinte mindig úgy tűnt, hogy veszíteni fogok. Hányszor éreztem, hogy nem bírom tovább, hányszor hittem, hogy

nincs több erőm, hogy képtelen vagyok elviselni még egy kudarcot, hogy képtelen vagyok még egyszer talpra állni és folytatni tovább! És mégis talpra álltam, és elviseltem még egy, még tíz, még száz, még ezer, még millió kudarcot. Annyi kudarcot szenvedtem el, hogy már azt hittem, erre váltottam bérletet. Mondják: van, ami sikerül, van, ami nem; egyszer hopp, másszor kopp; egyszer lent, egyszer fent. Az bizony szép lehet! Nekem ugyanis nem sikerültek a dolgok, nekem mindig csak kopp volt, nekem nem volt egyszer fent, egyszer lent, hanem örökké csak lent, lent, lent. A pokolban éltem, a saját privát kis poklomban. Csak ültem ott egymagamban, és a világot bámultam. Az embereket néztem, akiket irigyeltem, akik jó helyre születtek, jó emberek közé, akik azzal jöttek a világra, amiért nekem végig kellett küzdenem egy életet.

Anyám egy olcsó kurva volt, a szó szoros értelmében. Tizenöt évvel ezelőtt halt meg abortusz közben: rossz helyre szúrta a kötőtűt. Emlékszem, ahogy mindennap felvette azokat a szánalmas, feszülő gönceit, elszívott néhány marihuánás cigit, és kiment az utcára a rozzant valagát riszálni. Nagypofájú, bűdös, undorító alkoholista meg drogosok szedték fel és üríttek a testébe pár dollárért a lakásban, a nagyobbik szobában vagy egy kocsis hátsó ülésén vagy egy sötét kapualjban. Néha, kószálás közben láttam, ahogyan ezt csinálja. Elmondhatatlanul gyűlöltem anyámat. Hétszer szült, és legalább ugyanennyiszor volt abortusza.

Kint a placcon a kurvák közt terjengtek a mendemondák mindenféle biztos módszerekről, amikkel el lehet hajtani a gyereket, és meg lehet spórolni egy kis pénzt – amit el lehet költeni drogra vagy alkoholra. Én azért születtem, mert anyámnak nem sikerült az abortusz. Az egyik testvérem nyomorékon jött a világra, mert anyám úgy próbálta megölni a magzatot, hogy fertőtlenítőt öntött a hüvelyébe, olyat, amivel a konyhakövet szokták felmosni. Ő is majdnem behalt, meg a testvérem is. Jobb is lett volna, a tesóm olyan hihetetlenül szerencsétlen volt az alig kinőtt lábaival meg azzal a valóságértelenül ferde gerincével. Borzasztóan sajnáltam, legszívesebben agyonvertem volna anyámat, amiért ezt tette velem.

Mind a heten más apától származunk, még anyám sem tudta, hogy ki kitől van. Volt egy fickó, aki velünk lakott, őt neveztük apánknak. Drognepper volt, állt az utcán – mint anyám –, mérget árult az embereknek, és a pénzzel, amit a méregért kapott, önmagát mérgezte. Pisztolyt és kést hordott, és előfordult, hogy megölt valakit. Leginkább arra emlékszem, hogy szünet nélkül üvöltött. Meg az is előttem van, ahogyan meghalt tizenhét évvel ezelőtt: a lépcsőházban feküdt, pár méterre az ajtónktól, összeviessza szurkálva. A nyomorék testvérem tizennégy évesen halt meg, túladagolta magát, szerintem szándékosan. De a többiek se húzták túl sokáig. Én voltam a család fekete báránya: nem ittam, nem drogoztam, és nem haltam meg. Állandóan azt éreztem, hogy eltévedtem, elkeveredtem, elcseréltek, elraboltak, vagy csak alszom és álmodok egy iszonyatos álmot, és mindjárt felébredek. De az ébredés csak nem akart jönni.

Mindhárom húgom már rég az utcán árulta a testét, meg persze a nővérem is, én azonban megúsztam, mert túl szép voltam kurvának. Anyámnak meglehetősen furcsa világképe volt, egyszer elmondta nekem, hogy szerinte én húszszor álltam sorba szépségért, és hogy valamilyen ügyes csellel húsz ember szépségét szereztem meg. A kurvák azt mondták, hogy ha ki merek állni a placra, elvágják a torkomat. A stricik közt háború tört volna ki miattam, mondván, hogy akinek a nője vagyok, az kaszálja le a nagy dohányt. Persze sosem álltam volna ki, inkább elsöktem volna, vagy kinyírom magam, de akkor sem lettem volna kurva, soha, soha az életben. Egyszerűen nem annak születtem.

A szépségemnek köszönhettem, hogy nem kényszerítették prostitúcióra, de ezt az egyet leszámítva, a szépségemből csak és kizárólag hátrányom származott. Az

emberek csak a testemig láttak el, és még csak fel sem tételezték, hogy vannak gondolataim meg álmaim meg érzelmeim. Vágytak rá, hogy érezzék a nyelvemet, a melleimet, a fenekemet, és legfőképpen a hüvelyemet, de engem senki sem akart látni, én senkit sem érdekelttem. Nem voltam más az emberek szemében, mint egy státuszszimbólum. Presztízskérdést csináltak abból, hogy kivel megyek moziba, meg kivel megyek el enni, kivel csókolózom – lehetőleg nyilvánosan –, meg kivel fekszem le. A mély érzelmek messze elkerültek, nekem csak a felszín jutott, a sziszegések, az összesúgások a hátam mögött, a fütyülgetések, a kiabálások meg a nyálcsorgatás. De a szerelem, amire tényleg vágytam, elérhetetlen volt. Csak azért rajongtak körül mindig, mert sikk volt velem együtt mutatkozni. Én voltam a legmenőbb nő közel s távol, a legmenőbb, vagyis a legmagányosabb.

Egyszer csak rám szállt az egyik helyi banda főnöke, Josh Morell, hogy kellek neki, és hogy érzem magam megtisztelve. Öt évig voltam vele, csak azért, mert féltem, hogy megöl, ha nem teszek a kedvére. Rengeteget vert, minden ok nélkül megpofozott, rugdosott, sokszor csak egy hajszál választott el attól, hogy belevágjak egy kést, amikor alszik. Mindennap rettegve ébredtem, és amikor elmentem valahová, rettegve mentem haza. És soha nem az számított, hogy én mit csináltam, hanem csak az, hogy neki éppen milyen hangulata volt. Úgy bánt velem, mint egy kutyával. Rengeteget törtem a fejem, hogy mit követhettem el egy régi életemben, amiért most ennyit kell szenvednem.

Bár ezt soha senkitől nem hallottam, amióta az eszemet tudom, úgy gondolom, hogy a gettó igazi csapdája belül van: hogy ami van, az valójában egy szellemi gettó, és előbb belül kell kitörni, a test az majd jön magától. Amikor csak tehettem, könyvtárakba és múzeumokba jártam, hogy művelődjek, és ne maradjak egész életemben egy ostoba bugris, mert ha tuskó maradok, akkor aztán hiába gazdagodom meg, nem leszek más, mint egy gazdag bugris. Mi értelme lenne elmennem a gettóból, ha a gettó jön velem?

Mifelénk kevesen tudják, hogy az írás sokkal több annál a pár betűnél, amit a bankjegyeken látni, meg a pisztolyok oldalán. Ismerkedtem az irodalommal: olvastam John Updike-ot, Norman Mailert, Csehovot, Frederick Forsyth-ot, Lovecraftot, Scott Fitzgeraldot, Faulkner-t, Henry Jamest, Hemingwayt, James Joyce-t, Dosztojevszkijt, Goethét, Si Naj-Ant, és még vagy száz más író. Igyekeztem mindig a legporosabb regényeket levenni a polcra, azokat, amelyeket a könyvtár olvasóközönsége a legjobban elhanyagolt, mert vágytam a távolságra, arra, hogy a lehető legtávolabb lehessek a környezetemtől szellemileg. Olvastam filozófiai könyveket: René Guénont, Gurdjiev-t, Agrippát, Lao-Cét, Aleister Crowley-t, Paracelsust, meg tudományos értekezéseket, Einsteintől, Heisenbergtől, Stephen W. Hawkingtől és másoktól.

Nem az eszemet játszottam, hanem menekültem. Élveztem, hogy a gettóban senki sem hallott még a kvantumelméletről, a kvarkokról, a filovírusokról, a geostacionárius pályáról, a teurgiáról, a nekromanciáról, Lord Ruthefordról, vagy Max Planckról – de én igen. A képzeletemben olyan tájakat járhattam be, ahová a gettónak híre sem jutott el sohasem. Művészeti albumokat nézegettem, hírességek életrajzaiból merítettem erőt. Életemben éles váltások követték egymást: a gettó, a szexuális zaklatások, a banda – aztán Buddha beszédei, majd Richard Bach és Jonathan Livingston, majd John Keats és Lord Byron és Percy Shelley és Paul Verlaine. Jack Kerouac írta az „Úton”-ban, hogy Dean Moriarty az ideje egyik harmadát biliárdtermekben töltötte, a másikat börtönben, a harmadikat pedig kézikönyvtárban. Valahogy így éltem én is, óriási esztétikai és szellemi ugrások követték egymást.

Filozófusok értekezéseibe, írók elbeszéléseibe, tudósok írásaiba, költők versesköteteibe és múzeumok tárlataiba kapaszkodva másztam ki a veremből. És

mint egy csoda, röviddel azután, hogy szellemem kijutott abból az értelmi sivárságból, amit én szellemi gettónak nevezek, a testem is kijutott a maga gettójából. A műveltségbe menekültem a borzalmak elől. A műveltség olyan volt nekem, mint egy térkép, amivel eligazodom a világban. Szellemi illegalitásom végül meghozta a maga gyümölcsét.

Egyszer csak a fejembe vettem, hogy írok egy regényt. Olvasótermekben és parkokban írtam. Tollal és ceruzával, kisalakú vonalas füzetekbe. Egy kémtörténet volt, és arról szólt, hogy egy lány, aki CIA-ügynök, a múltban bizonyos hibákat követett el, és ezért börtönbe zárják egy ellenséges országban, ahonnan mindenáron meg kell szöknie, vagyis tulajdonképpen rólam szólt, és a gettóról. Amikor kész lettem, elkezdtem hurcolászni a füzeteimet egyik kiadóból a másikba, de amikor ránéztek, és látták, hogy kézzel van írva, már dobtak is ki. Valahogyan le kellett gépelnem. Haza nem vihettem egy írógépet, mert ha meglátják, hogy írok, az egész környéken mindenki rajtam röhögött volna, Morell meg még össze is törte volna a gépet velem együtt. Nagyon kellett az álmaim, és pokolian szerettem volna megszabadulni Morelltől, úgyhogy valamit muszáj volt kitalálnom. Vettem egy használt írógépet, és elvittem egy templomba, mert a templom volt az egyetlen hely, ahol egész biztosan senkivel sem futhattam össze a bandából. Megbeszéltem az atyával, hogy ott fogom tartani a gépemet, és cserébe ők is használhatják. Azt mondtam neki, hogy a felnőttek iskolájába járok, leckét írni jövök, szükségem lenne egy nyugodt helyre, és meg is engedték, hogy írjak hátul a kertben. Nagy nehezen legépeltem a füzeteimet, de sajnos minden igyekezetem ellenére a kézirat roppant bénán nézett ki. Ezután még huszonnégy kiadóból utasítottak el, mire végre találtam valakit, aki vállalta, hogy kiadja a könyvemet.

Majdnem két év telt el, mire a könyvem megjelent. Csak úgy elröppent huszonhárom hónap az életemből, a falra másztam tőle. Úgy éreztem magam, mintha az egyetlen halandó lennék a halhatatlanok világában. Minden jel szerint az idő egyedül nekem múlt, minden csak nekem volt fontos, csak nekem volt sürgős. Mindenki olyan rohadtul ráért mindenre, egy nap, egy hét, egy hónap, egy év, ugyan, mi volt az nekik! Csak múlt, csak múlt az életem, és semmi sem történt. Az életemmel játszottak, pedig soha korábban nem találkoztunk, és csak azért játszottak velem, mert egy gettóban éltem, és semmilyen más okból. Hát ilyen az igazi rasszizmus! Olyan dühös voltam, hogy majd' szétvetett a méreg.

Aztán egy napon, nagy nehezen kijött a könyvem a nyomdából. Kétezer példány. Kicsit szomorú voltam az alacsony példányszám, a papírminőség és a hihetetlenül ócska címlap miatt, de azt mondtam magamban: ez még csak a kezdet, leszek én még olyan híres, mint Stephen King! Mindennap kilógtam a gettóból, és jártam az utcákat, hogy lássam, mi a hatása. De semmilyen hatása nem volt, a világ nem fordult ki a négy sarkából, hiába vártam. Senki nem írt levelet nekem, nem álltak kígyózó sorok a könyvesboltok előtt, és sehová sem hívtak dedikálni. Legszívesebben azt kiabáltam volna az utcán, hogy „Hé, emberek! Megjelent az első könyvem! Olvassák el, nagyon jó!” Aztán egyik nap, amikor a Central Park környékén sétáltam, egy fickó az orrom előtt egyszerűen kidobta a könyvemet a szemébe. Soha életemben nem éreztem olyan mély szomorúságot. Bezárkóztam egy női vécébe, és annyira sírtam, hogy rosszul lettem. Harmincéves voltam, harmincéves. És megint megbuktam. Szerettem volna meghalni. Megszakadt a szívem. A kétezer példányból csak kétszáz tíz fogyott el. Hiába volt minden. Sosem jutok ki a fénybe.

Napokig csak bögttem otthon, belázasodtam, hánytam, reszketett kezem-lábam, annyira ideges voltam, annyira féltem, hogy végül én sem viszem semmire. Már Morell tombolása sem érdekelt, az ütései tompán visszhangoztak a fejemben. Aztán egy nap arra ébredtem, hogy valami meghalt bennem. Sokan mondták már, hogy

milliomos lehetnék, ha a szépségemből élnék. Egyszer egy férfi tízezer dollárt akart nekem adni, ha lefekszem vele. A kezembe nyomta a köteg pénzt, de én hallani sem akartam róla. Sosem hittem, hogy ennyire kellhet a pénz. Lenéztem a manökeneket, a modelleket, a tehetségtelen, de szép színésznőket, a kurvákat; mindenkit, aki a testéből él. De a gettó végül megtörte az elveimet. Elegem volt a kudarcokból, a nyomorból, az állandó küszködésből! Elegem volt az állandó verésekből! Elegem volt mindenből! Úgy éreztem, egyszer és mindenkorra kiégtem. Kétségbeesett gondolatok rohantak meg. Elmegyek pornófilmekben szerepelni, hiszen nekem a szex úgysem jelentett soha többet, mint munkát, mint szolgálatot. Hát most majd legalább jól megfizetik! Vagy luxuskurva leszek. Vagy bármi, csak kikerüljek végre innét! Szép helyen akartam lakni, épeszű emberekkel akartam találkozni, barátokat akartam, karriert, pénzt, valakit, aki szeret. Elhatároztam, hogy a végsőig kihasználom a szépségemet, lefekszem bárkivel, aki elég gazdag, a szeretője leszek bármilyen vén majomnak, felcsípek valami menő tőzsdecápát, de kijutok innét, ha a fene fenét eszik is! Emberi életet akartam élni, és már egyáltalán nem érdekelt, hogy milyen áron.

Emlékszem arra a napra, amikor megtörtek az elveim, és elhatároztam, hogy a testemből fogok élni. A Central Parkban sétálgattam, ilyen „itt feszül-ott feszül” ruhában, mint egy prosti, várva, hogy valaki felszedjen. Anyám szelleme ott kísértett körülöttem. Úgy tűnt, végül kurva leszek én is.

És akkor, az utolsó pillanatban, történt egy csoda.

Odalépett mellém egy jól öltözött férfi, és kellemes hangon így szólt:

– Jó napot kívánok, író, örülök, hogy találkoztunk. A nevem James Geritt. Beszélgethetnénk a könyvéről?

Nagyot nyeltem, visszavedlettem önmagammá, visszavettem az elveimet, és minden erőmmel azon voltam, hogy boldogságomban ne sírjam el magam, és ne is ugorjak a nyakába, mert azt hittem, hogy a férfi egy hollywoodi producer, aki meg akarja filmesíteni a könyvemet.

Brooklynba mentünk, valahol a Foster Avenue-n ültünk le beszélgetni egy lakásban. Három férfi és két nő hihetetlen kérdéseket tett fel nekem és minden válaszomat lejegyezték. Tűkön ültem, reszketett a kezem az izgalomtól, annyira vártam a jó hírt.

És jött. Nem egészen az, amire számítottam, de jó hír volt. Most az egyszer nem kudarc lett a vége.

Allan Dulles óta a CIA elolvasták és kiértékeltek minden kémregényt. Az enyémet is elolvasták, és bár irodalmi szempontból a könyvem tényleg elég siralmas volt, hírszerzői szempontból azonban tökéletes – ezt ők mondták. Őstehetség vagyok, jelentette ki az egyik férfi. Csak úgy, a kútfőmből kitaláltam olyan kémtrükköket, amiket szigorúan bizalmas dossziék rejtenek. Még vizsgálat is indult a könyvem ügyében, hogy ki volt az áruló, aki kiszivárogtatta ezeket a titkos információkat, pedig nem ismertem én senkit, egyszerűen csak kitaláltam az egészet. Csak úgy. Mert... mert őstehetség vagyok. Őstehetség a világ egyik legintellektuálisabb szakmájához.

Csodálatos, leírhatatlan érzés volt. Hát van valami a világon, amiben tehetséges vagyok? És pláne őstehetség?! Hát mégis? Hát nem vészett kárba az a rengeteg erőfeszítés? Hát mégis többre vagyok hivatott, mint hogy valaki időnként belém ürítsen?

Kiderült, hogy már hónapok óta megfigyelés alatt álltam. Felajánlottak nekem egy szerződést, tanulhatnék, lenne szép házam, autóm, ruháim, pénzem. Vagy két percig csak hallgattam, és nem tudtam eldönteni, hogy igaz-e, ami velem történik. Lehetséges ez? Hát véget érne? Ez most komoly? Kitört belőlem a röhögés. Mi a fenét lehet egy ilyen ajánlatra válaszolni? Persze, egy kicsit azért félttem a CIA-tól – na, jó, tulajdonképpen iszonyúan félttem –, de ha az egyik választási lehetőségem a CIA, a

másik pedig a gettó, akkor még csak el sem fogok gondolkodni rajta, és a CIA-t választom.

Igent mondtam. Már vissza se mentem a gettóba. Minden ott volt nálam, ami kellett. Csak ekkor jöttem rá, hogy annyira belül éltem, hogy egész életemben nem volt egyetlen fontos tárgyam sem, amihez ragaszkodnék, és egyetlen barátom sem, akitől elbúcsúznék.

Langley-ben kaptam a Simona Rosaline Ramirez nevet, korábban Yolanda Sancheznek hívtak. Írtak nekem egy legendát, egy hamis életrajzot, amely szerint egy jómódú floridai latin családból származom, és a Harvard egyetemen végeztem. Istenem, de jó lett volna ezt az életet élni!

Az ügynökségen sokoldalú kiképzést kaptam. Tanultam házkutatást, kihallgatást, manipulációt, sifírozást*, elemzést, számítástechnikát, követést, menekülést, kapcsolatfelvételt, sminkelést, öltözködést, megjelenést és színészetet. Elkezdtem tanulni az orosz nyelvet, azóta már középfokú nyelvvizsgát is tettem belőle. Fort Braggen, a Különleges Erők Kiképzőközpontjában tizenegy hetes katonai kiképzésen vettem részt. Még a gettót is lebíró akaratomnak Fortban is jó hasznát vettem. Annyit meneteltem, kúsztam, másztam, annyi vévét pucoltam ki fogkefével, annyi körletet mostam fel zsebkendővel, amennyit csak kellett, egyetlen zokszó nélkül. Negyven leendő ügynökkel voltam együtt, és többször megesett, hogy az őrmester előbb unta meg, mint én. Az egyik napon riadógyakorlatot tartottunk: feküdtünk az ágyban, aztán megszólalt a sziréna, kiugrottunk az ágyból, bevetettük, felöltöttünk, fogtuk a zsákunkat, és teljes menettfelszereléssel lesprinteltünk az alakulótérre, ahol szálfegyenesen rendezett sorokba álltunk, majd vissza a hálókörletbe, mindent elpakolni, levetkőzni, megcsinálni az ágyat, és lefeküdni. Ezután a sziréna ismét vijjogni kezdett. És ez így ment tizenkétszer egymás után. Az utolsó két alkalommal már csak én egyedül jelentem meg az alakulótéren az egész újonckörletből. A kiképzők ettől az éjszakától kezdve soha többé nem szólítottak se Ramireznek, se kislánynak, se selejtnek, csak és kizárólag Miss Perpetuum Mobilének.

Az ügynöki és katonai alapkiképzés után speciális tanfolyamok következtek. Engem etikettspecialistává képeztek. Lényegében véve az etikettspecialista egy olyan ügynök, aki tudja, mit kell tennie, hogy filmsztárok, politikusok, neves üzletemberek, táncosnők, taxisofőrök, földrajztanárok, bérnyilkosok, betörők, kidobóemberek vagy bárki más bizalmába férközzön azáltal, hogy tökéletesen ismeri az adott társadalmi réteg társas érintkezési formáit: szóhasználatot, gesztusokat, beszédtemákat, értékrendet, ízlést, az adott szubkultúra valamennyi elemét.

A kiképzés befejezése után néhány kisebb megbízatást hajtottam végre Kaliforniában és Floridában, majd hivatalosan a CICE* állományába kerültem, és áthelyeztek a CIA washingtoni kirendeltségéhez, a Pentagonba. Az elegáns Georgetownban kaptam egy nagyon helyes házat. Egyemeletes, még a padláson is lehet lakni, öt szobája van, egy elég nagy pincéje, és van hozzá kert is, fákkal, virágokkal, kocsibeállóval, garázzsal és egy igazi úszómedencével. Végre egy olyan házban laktam, amilyenbe születnem kellett volna. Egy kocsit is kaptam, egy fekete BMW-t.

Első napomon Washingtonban elmentem a Fehér Házhoz, megálltam, elnéztem egy darabig, aztán magamban így kiáltottam fel: „Simona Washingtonban!” Ez borzasztó nevetséges volt, ott álltam egymagamban a kerítésnél, és görcsösen nevettem, meg potyogtak a könnyeim. Az első néhány hónapban minden nap körbejártam a Pentagont, mert egyszerűen nem tudtam elhinni, hogy a kis Simona a Hadügyminisztériumban dolgozhat.

A CICE-nél titkosügynöki munkára osztottak be, ami azt jelentette, hogy illegális akciókban vettem részt. Úgy éreztem, a stresszbe fogok belehalni. Negyedévente

öregedtem egy évet, bár a testem mintha fiatalodott volna. A társamat Serenity Hughes-nak hívják: hat évvel idősebb nálam, és ezer évvel érettebb. Ő már öreg titkosszolgálati rókának számít, a családja két generáció óta dolgozik a hírszerzésben. Belül ő is éppen olyan magányos, mint én, csak én a szépségem, ő meg az esze miatt. Hamar összebarátkoztunk. Serenity egy professzionális manipulátor, sajátos módszereit egymaga fejlesztette ki.

Öt éve szerveztek be a CIA-ba, és úgy érzem, feljutottam a csúcsra. Az úszómedencémben üldögélve sokszor elgondolkodom rajta, hogy vajon mire vihettem volna az életben, ha ebből az első harmincöt évemből nem kell harmincat elvesztegetnem. Válasz nincs. Vagy talán nem is merek belegondolni, mert félek, hogy megszakadna a szívem.

De most jó. Most nagyon jó. És a legfurcsább az egészben, hogy így gazdagon, barátokkal körülvéve, sikeresen, az a sok év a gettóban, az a három évtizednyi szenvedés, az a sok ezer kudarc, a verések, az idegösszeroppanások, a gúnyolódás, a nélkülözés, a magány, az a tengernyi rossz, mind-mind jelentőségét veszítette. Mintha csak álmodtam volna az egészet. Az életemben kezdetben minden rossz volt, de mára minden jóvá változott át.

Gondolataimat egy magas, középkorú férfi feltűnése szakította félbe.

– Hölgyeim, uraim! Kérem, kövessenek! Az elnök úr várja önöket!

Felálltunk a székekből, mentünk utána. Serenity ott volt mellettem. Mint mindig az elmúlt években.

– Hogy tetszik itt? – kérdeztem.

– Már jártam erre párszor – mondta flegmán.

Felsőhajtottam. Persze, hogy járt már itt, ő már mindenhol járt. 1947-ben alapították a CIA-t, a szülei a megalakulás napjától dolgoztak a Cégnek.

Beléptünk az elnöki dolgozószobába. Az íróasztal mellett, a védelmi miniszter és a hírszerző testvériség főigazgatójának társaságában ott állt az Egyesült Államok elnöke.

Hosszú és göröngyös út vezetett idáig.

* sifrirozás: nyílt szöveg átalakítása rejtjeles szöveggé

* CICE: Counter-Intelligence/Counter Espionage Section – a CIA hírszerző és kémtevékenységet elhárító részlege